

Udviklingschef og prisvinder for integration

Mina Harding Iranzad har ansvar for organisations- og medarbejderudvikling i afdelinger med mange nydanske ansat. – Min interesse for at arbejde med integration opstod, fordi jeg var uenig i den måde, vi har tacklet indvandring på, siger hun. Her ses hun med kollegerne Suban fra Thailand (t.v.), Himira fra Etiopien og Ibrahim fra Somalia.

Gode hoveder har mange farver

Hvis vi møder andre mennesker med anerkendelse i stedet for afstandtagen, vil der ske forandring, mener Mina Harding Iranzad, der blev headhuntet til stillingen som udviklingschef på Århus Sygehus. – Forskellighed er bare en force, og derfor skal vi lære at bruge den, siger hun, der selv bruger sin iranske baggrund til at skabe opsigtsvækkende resultater med integration på arbejdspladser.

Hvad har en god mor, en halvgod kok, en halvdårlig skiløber, en skolelærer, en iraner og en dansker til fælles? Svaret på den kryptiske gåde er navnet Mina Harding Iranzad. Eller fru Sørensen, som hun også hedder men kun kalder sig for at forstyrre folks måske forudindtagne holdning til hendes fremtoning. For hun er det hele. Og meget mere. Der kan også føjes forfatter til. Og madglad

livsnyder. For nu ikke at glemme idealist og intellektuel.

Men Mina Harding Iranzad bryder sig ikke om at blive sat i bås. Hun bruger selv gåden til at starte sine dialogmøder, debatter og projekter om integration og medarbejderudvikling.

– Pointen er netop, at alle mennesker har en masse kasketter på, der straks giver andre en fornemmelse af, hvem de er, og hvordan de er. Men

vi er jo alle mennesker, som er meget andet og mere end, hvad du umiddelbart ser. Det gælder ikke mindst nydanskere. Som det er i dag, bliver de ofte bare opfattet som én stor gruppe, men det er en række unikke individer med hvert deres potentiale. Problemet er bare, at vi er blevet en nation af fejlfindere. Vi fokuserer udelukkende på, hvad de ikke kan. Jeg synes, at vi langt hen ad vejen har misforstået det

at få indvandrere til Danmark. Jeg vil gerne gå en anden vej og vise, at det er mennesker med ressourcer og talent, som vi kan få gavn af i vores samfund.

Stiletter og idealisme

Den 46-årige kvinde kan tage pusten fra enhver. Og gør det gerne. Med sit store smil, sin stærke karisma og sine obligatoriske spidse stiletter går hun ikke i ét med tapetet. Tværtimod. Med sine talemåder og ligefremme troværdighed kunne hun utvivlsomt sælge hvad som helst. Men Mina Harding Iranzad har altid været drevet af idealisme og interesse

– Jeg er et meget politisk menneske, som slet ikke kan lade være med at blande mig. Det har da også ført mig ind i utallige organisationer, bestyrelser og foreninger, fordi jeg ikke kan sige nej, hvis nogle mener, de kan bruge mig til noget. Jeg vil gøre noget med mit liv, som giver mening og gør en mærkbar forskel. Derfor vil det være helt utænkeligt for mig at sælge unødvendige ting udelukkende med profit for øje. Du kan godt kalde mig »bonde-naiv«, for jeg har stadig troen på, at der er noget godt i alle mennesker, og det er min mission at forsøge at finde det frem.

Dét er netop lykkedes så godt, at hendes navn vækker genklang hos politikere og chefer i det offentlige. De fleste ved, hvem hun er og, hvad hun har opnået på integrationsområdet. Et område, der ellers kan få mange til at opgive på forhånd. Hun har i årevis arbejdet som skolelærer og skolekonsulent med speciale i to-sprogede børn og deres familier. Siden som personalekonsulent og projektleder hos Århus Amt med ansvar for integration af nydanskere på arbejdspladserne. Hun opfandt mottoet: Gode hoveder har mange farver. Det blev mere end bare ord. Blandt andet var hun med til at få 140 medarbejdere fra 20 nationaliteter til at arbejde tæt sammen på det store vaskeri på Århus Sygehus. Et projekt, som blev hædret med flere priser for mangfoldighed og integration.

Mina Harding Iranzad kort

Født i 1961 i Teheran, Iran
Iransk far, dansk mor
Flyttede til Danmark som to-årig, opvokset i Galten ved Århus
Gift med Carl Harding Sørensen, gymnasielærer
Mor til Magnus på 13 og Caroline på 9 år
1985: Uddannet folkeskolelærer på Århus Fællesseminarium
1985-1993: Skolelærer på skoler med to-sprogede børn samt ungdomsskoleleder
1993-2000: Skolekonsulent, Århus Kommune
2000: Personalekonsulent, Rambøll Management
2001-2006: Personalekonsulent og projektleder, Århus Amt
2006: Udviklingschef på Århus Sygehus
Udpeget som ambassadør for Region Midtjylland, en

tænk tank, der skal give ideer til vækst og udvikling i den ny region
Forfatter til romanen »Jasnas breve«, der udkom i 1999 og er en dagbogfortælling om en bosnisk piges oplevelse af krig og tortur

– Det var faktisk medarbejderne selv, som stod for arbejdet med integration. I starten var der megen murren i krogene. Danske medarbejdere mente blandt andet, at der var for mange somaliere ansat, og de talte ikke ordentligt dansk. Derfor gik vi i gang med at lade medarbejderne selv fastlægge værdierne for vaskeriet. Helt konkret, hvad skal der til for at kunne arbejde på vaskeriet. Sammen satte de sig så ned og bestemte, at samarbejde, effektivitet, anerkendelse, at prøve noget nyt og ansvar for udgangspunktet. Da vi havde det på plads, var det meget nemmere at forholde sig til, hvem der eventuelt manglede nogle kompetencer, og så kunne vi formulere et specifikt krav og sammensætte kurser. Det har givet en helt anden arbejdsglæde og fællesskabsfølelse med plads til forskellighed.

I dag er hun headhuntet til jobbet som udviklingschef for Servicecentret på Århus Sygehus.

Dyrk forskelligheden

– Hvis man prøver at møde folk med respekt og i dialog, kan man komme utroligt langt. Vi dan-

skere tror som udgangspunkt, at vi gør alt rigtigt. At vores måde er den eneste fornuftige. Derfor kan vi ikke forstå, når folk fra andre kulturer handler anderledes. Det er væsentligt at forstå, at vi mennesker som udgangspunkt gør det bedste, vi har lært – vi har bare lært noget forskelligt. I stedet har vi en opfattelse af, at hvis bare nydanskere blev nøjagtigt lige som os, vil alting blive godt.

– Men i stedet bør vi dyrke forskelligheden. Den er en force. Forskelligheden bliver desværre opfattet som en dynamitbombe under samfundet, men den kan i virkeligheden fungere som en dynamo. Jeg tror på, at vi kan komme til at stå meget stærkt i den globale konkurrence, hvis vi udnytter og accepterer forskelligheden. Jeg læste for nylig om en somalisk ingeniør med dansk uddannelse, som forgæves havde søgt over 300 job. Det er rystende, at vi ikke bruger sådan en ressource, når nu arbejdsgiverne skriger på arbejdskraft.

Selv om hun drillende kalder sig fru Sørensen og har en dejlig blød jysk dialekt, har hun også Iran pibende i blodet. Hun er ►

Gode hoveder...

◀ frugten af en stormende forelælselse mellem en ung, århusiansk pige og en iransk mand. Minas forældre traf hinanden på en rejse til Hamburg og blev gift året efter. I 1961 kom Mina til verden i Teheran. Der boede hun, indtil hun var to år. Så var familien nødt til at flytte til Danmark, fordi moderens helbred ikke tålte det tørre, varme klima i Iran. De flyttede til den jyske landsby Galten. Men sommerferierne tilbragte hun hos faderens familie i Teheran. Scenekiftet mellem de to kulturer har givet Mina Harding Iranzad en solid ballast i sit arbejde.

– Jeg synes, jeg har det bedste med fra begge kulturer. Det har aldrig været nogen modsætning, men nærmere en sammensmeltning og en integreret del af mit liv. I mit hjem kom der vidt forskellige mennesker med forskellig baggrund, og det har givet mig en naturlig nysgerrighed og et udsyn, fremfor snæversyn. Det kan godt være, at du ser mig som eksotisk med mit mellemøstlige udseende, men jeg opfatter jo bare mig selv som Mina. Jeg er forskellig fra dig og

har fælles træk med dig. Det er præcis dét, jeg lægger vægt på i mit arbejde. – Jeg har en øvelse, som går ud på, at deltagerne skal finde sammen i grupper om dét, de er fælles om. Pludselig ser du en gruppe mænd finde sammen, fordi alle har krydset af på et skema, at de er vilde med fodbold. Så er de ikke længere en sorthåret iraker eller

en blond dansker, men bare helt almindelige mænd med fælles interesse. Det fungerer virkelig som en øjenåbner.

Hun efterlyser klare regler og kontante krav til de nye danskere. For vi er alt for kompromissøgende og konfliktsky.

– Du og jeg ved, hvordan vi skal opføre os, hvis vi vil være en integreret del af det danske samfund. Du og jeg kender de uskrevne regler, fordi vi er vokset op med dem. Men hvordan skal en fremmed have nogen form for fornemmelse af, hvad der bliver forventet af ham, hvis ingen vil fortælle ham det ligeud.

Ikke synd for nogen

– Jeg mener, vi skal blive meget bedre til klart og tydeligt at oplyse, hvilke regler og pligter der gælder. Det er på tide at gøre op med holdningen, at »det jo også er synd for dem«. Det er ikke synd for nogen. Det er kun synd, hvis vi opgiver at integrere, fordi vi ikke tør formulere klare krav. Kald det værdier eller spilleregler.

– Tag nu foreksempel en fodboldkamp. 11 talenter fra nær og fjern mødes på banen. De kender deres plads og spillereglerne. Det er teamwork med plads til forskelligheder. Spiller man dygtigt og professionelt, vinder man turneringen. Det

billede kan man sagtens overføre til resten af samfundet.

Når Mina Harding Iranzad selv får nok af skemaer, systemer og en stresset hverdag, indfører hun »tøffe-tid«. Tid til at kede sig. Til at komme tæt på hinanden. Og til at kokkerere. Til sin egen store forundring er hun blevet forelsket i sommerhuslivet. Hun havde ellers forsvoret, at hun ville tilbringe ferier i noget så småborgerligt som et sommerhus. Men så arvede hendes mand, Carl, et af slagsen ved Ajstrup Strand. Straks var hun solgt. Sammen med mand og børn – Magnus og Caroline – flytter hun ind i huset mindst seks uger om sommeren. Og nyder hvert minut. Men indimellem melder udlængslen sig. Så skal hun en tur til »min by«, som hun kalder Rom.

– Rom er en fuldstændig fantastisk by, som kan blive ved med at fascinere mig. Romerne har en dejlig afslappet holdning til livet og især til tiden. Tiden er der bare. Den ligger langstrakt foran dem. Dét savner jeg sommetider i Danmark, hvor alt er så planlagt og arrangeret.

– Det er min drøm at få tid til at lære italiensk. Allerhelst vil jeg bo i Rom i længere tid. Byen er min inspiration i dagligdagen, og derfor har jeg også booket vores anden tur dertil i år, siger hun med et smil. ■

Mina prioriterer at lave god mad hver eneste dag. Allerhelst italiensk efter inspiration fra sine mange ture til Rom.

Fem i Farten

Hvem er dit forbillede?

– Jeg er meget dårlig til at udnævne favoritter. Men det må så være Simone de Beauvoir, som med sine bøger åbnede mine øjne for tilværelsens tilfældighed. Og min mormor Minna, som var nysgerrig og fuld af kærlighed og omsorg.

Hvad er din største luksus?

– En omgang massage ved Henrik – som voksede op i Iran, mens jeg boede i Danmark. Nu bor han ved Ajstrup Strand, hvor vi har sommerhus. Herligt.

Hvad ville du gøre, hvis du pludselig fik en fridag foræret?

– Tage i Djurs Sommerland med familien.

Hvad er din lille last?

– Vin, lakrids og mørk chokolade.

Hvor går din drømmeferie hen?

– Ubetinget til Rom.

Godt hjerte og god hjerne

Pernille Lundvang, chef for Midtvask, Region Midtjylland: – Jeg elsker simpelthen at arbejde sammen med Mina. Alle hendes ideer, visioner og enorme energi kan gøre mig helt høj. Hun rummer så meget, at det er svært umiddelbart at sætte de helt rigtige ord på. Vi har siddet til møder, bare hun og jeg, og drømt sammen. Vi har haft højtflývende planer og tanker og har råbt »yes, det er

genialt det her«. Men så melder virkeligheden sig med budgetter, dagligdag og driftsøkonomi. Det vælter dog ikke Mina. Tværtimod. Der er altid fremdrift, hvor Mina befinder sig. Hendes holdning er: Lad os komme videre! Hun opnår sine resultater på grund af et godt hjerte og en god hjerne. Hun er altid positiv, omsorgsfuld og overskudsagtig. Det er ikke bare tomme ord, når hun siger, hun vil møde mennesker med respekt og anerkendelse. Selv om en ansat ikke umiddelbart kan motiveres til at gå nye veje, giver hun ikke op. Hun går i dialog og prøver tit igen på en ny måde. Hendes iranske baggrund har gjort hende lykkelig fri for jantelov og jysk beskedenhed. Så nogle gange er hun bare for farverig og for meget...

